

PLANTA CARA

Contra les manipulacions i el control de la informació, per un periodisme compromès i de qualitat, feu-vos de VilaWeb. Punxeu ací

OPINIÓ · OPINIÓ CONTUNDENT

El problema és Llarena, no Puigdemont

El meu agraïment, a més de personal, és pel testimoni de coherència i fermesa que Puigdemont ha aportat · Una vegada més, ha deixat en evidència que aquest estat espanyol es fonamenta en el cop militar del 1936

Tasio Erkizia

24.08.2024 - 21:40

**Fer-me'n
subscriber**

00:00

He sentit moltes crítiques contra Carles Puigdemont, no tan sols de part de la caverna mediàtica, sinó també d'independentistes bascs i catalans. El meu respecte a tots ells, i fins i tot la meva coincidència en algunes de les raons que esgrimien per mantenir aquesta actitud crítica. Tanmateix, crec que és de justícia valorar l'actitud de Carles Puigdemont, qui més enllà dels seus encerts i errors, és un símbol de la resistència i la confrontació amb l'estat espanyol. I aquests dos valors són pilars fonamentals per a l'alliberament de les nacions. No entro a ponderar si la seva ha estat una estratègia correcta. El meu agraïment, a personal, és pel testimoni de coherència i fermesa que ha aportat. Una més, té el mèrit de deixar en evidència que aquest estat espanyol es fona en el cop militar del 1936.

**Fer-me'n
subscriber**

Puigdemont, estiguem d'acord amb ell o no, és i serà per a molta part de la població de Catalunya un símbol de la lluita per la seva nació anul·lada en l'àmbit polític pels estats espanyol i francès, i minoritzada en la seva llengua i cultura. Quan es va exiliar va organitzar un aldarull a escala internacional. Va ser un símbol viu de la denúncia davant de tot el món de què passa a l'estat espanyol, amb les nacions que es rebel·len contra el centralisme. Un aldarull per a la vella Europa que segueix sense reconèixer en el seu si innombrables nacions i cultures oprimides. Puigdemont, igual que milers de militants bascs i juntament amb tots els presos i exiliats de Catalunya, ha estat un símbol de la repressió salvatge. Heus ací tota la judicatura colpista reaccionant com a boja en la seva persecució cercant la foto-trofeu de Puigdemont detingut, emmanillat i humiliat, i, tanmateix, amb la seva rebel·lia, ha deixat en evidència l'actuació antidemocràtica de Llarena i companyia.

The Washington Post

Rebeu al vostre correu els articles de The Washington Post publicats en català a VilaWeb

El simbolisme de Puigdemont està fonamentat sobretot en la seva valentia per ensenyar les dents a la repressió que utilitza l'estat contra tots aquells que ens rebel·lem contra la submissió. Són les seves actituds que no proliferen entre els polítics, i sobretot entre els polítics amb tanta responsabilitat institucional. Parlar és fàcil, donar consells als altres, sense arriscar res personal és una cosa corrent, però oferir el millor de la vida per defensar la llibertat de la comunitat, és el més bell, és exemplar. I la força del simbolisme de Puigdemont radica en la persistència en aquesta actitud. Mantenir constant l'enfrontament amb aparells jurídics, comunicatius i policíacs de tot un estat durant més de sis anys per a una persona que ha estat president d'una comunitat autònoma de vuit

**Fer-me'n
subscriber**

milions de persones no és qualsevol cosa. Jo, de moment, només conec una persona així: Carles Puigdemont.

L'última aparició a Barcelona i posterior escapada que alguns han ridiculitzat, jo la catalogo com un acte de dignitat i coherència. Em pregunto per què estaria obligat a lliurar-se a les mans d'un jutge prevaricador. Els partits catalans han negociat una amnistia, aprovada per la majoria del congrés, i als jutges no els n'hauria de quedar una altra que aplicar-la. Llarena ho sap i és conscient que la interpretació que fa de "malversació de fons" és diametralment oposada a la dels legisladors i que la seva actitud és de clara prevaricació. En qualsevol altre estat democràtic aquest jutge seria substituït immediatament perquè burlar-se del poder legislatiu és un greu delicte. Però el govern del PSOE és presoner d'un sistema en el qual part de la seva judicatura actua com a "matons" fent i desfent com volen.

L'estat espanyol, després de la "modèlica" transició política, està submergit en una greu crisi. Pedro Sánchez sap que ha d'abordar una profunda democratització que passa per canvis radicals en la pròpia judicatura, però no té la valentia per a un canvi així; l'esquerra continua dividida en mil subgrups i a punt per a la brega; la dreta, després de perdre les eleccions, vol arribar al poder com sigui, i per això utilitza jutges i fiscals antidemòcrates per desgastar el govern. En aquesta tessitura, els socialistes sembla que no tenen mitjans ni valentia per a posar una mica d'ordre. Llarena és un greu problema perquè fomenta el "colpisme" en l'estat espanyol. I Puigdemont ha evitat una humiliació en tota regla, a la seva persona i a tota la nació catalana. I jo me n'he alegrat i molt.

**Fer-me'n
subscriber**

És cert que per a avançar en l'alliberament nacional dels pobles sotmesos és fonamental d'actuar de manera coordinada entre les diverses forces polítiques, sindicals i socials i impulsar una estratègia unitària, objectiu en el qual desitjo que

Puigdemont faci la seva important aportació tot reactivant el procés d'alliberament que anhela un sector majoritari del poble de Catalunya. Però els pobles necessiten també actituds simbòliques, de persones que ajuden a crear una certa èpica de resistència a la dominació i amb valentia per a trencar motlles. Saber valorar els Puigdemont de torn també resulta important, jo diria que és imprescindible; no sigui que la diferència de visions polítiques, totalment respectables, ocultin actituds valentes de gran vàlua simbòlica. Actuar guiats per la raó és primordial, però cal recordar que les emocions i els sentiments també són vitals i bàsics. I paga la pena subratllar la dimensió èpica dels processos d'alliberament.

Tasio Erkizia

Militant de l'esquerra abertzale

Tasio Erkizia Almandoz és un ex-sacerdot, professor i polític basc. Va participar en la fundació de la coalició Herri Batasuna (HB) el 1978 i hi va pertànyer fins a la desaparició el 2001, essent membre de la Mesa Nacional durant 18 anys. Va ser tinent de batlle de l'Ajuntament de Bilbao, diputat al parlament basc i portaveu amb Jon Idigoras de la coalició independentista. El febrer del 1997 va ser empresonat i condemnat a set anys de presó, però el juliol del 1999 va ser excarcerat. El 2011 va tornar a ser sentenciat per l'Audiència espanyola a un any de presó per haver participat, el 2008, en un acte de record al militant d'ETA Miguel Beñarán "Argala", en el 30è aniversari de la seva mort. El juny de 2013 el Tribunal Europeu de Drets Humans va condemnar l'estat espanyol per no respectar la llibertat d'expressió d'Erkizia.

Fer-me'n

subscriber